

Què puc fer?

written by Víctor de la Torre | 1 de novembre de 2019

Recordant que hem omplert carrers, places i avingudes com d'ocres, marrons, taronges, grocs i vermells, la tardor omple el paisatge dins d'un bosc. Que hem anat a reunions, xerrades i parlaments a cobert o cel ras; a escoltar, a aprendre, a fer preguntes i peticions, corejant càntics, xiuxiuejant, honorant silencis i teixint germanor.

Recordant el mal i part de la seva hostilitat: «ésto la fiscalía te lo afina», «les hemos destrozado la sanidad», «Puigdemont, te vamo a mete en prisión»... i tantes i tantes amenaces, persecucions, abusos, repressió, injustícies i condemnes que hem sofert, no puc evitar preguntar-me què més hauria de succeir per aferrar «ni un pas enrere», explicitar inequívocament «els carrers seran sempre nostres» i lluitar, lluitar i lluitar fins a assolir l'objectiu.

Tothom pot tenir la seva pròpia resposta, però qui més qui menys ha sentit a parlar de finestres d'oportunitat i pensat que la sentència havia de significar un altre punt d'inflexió que ens dirigís cap a una altra manera d'actuar, forçant l'estat a negociar o provocar que des d'Europa se l'obligui a fer-ho.

Els aldarulls poden haver estat provocats intencionadament per criminalitzar-nos. Amb tot, malgrat semblar obeir fil per randa el protocol d'actuació policial conegut com la «síndrome de Sherwood», una part dels qui defensem el dret a l'autodeterminació s'ha exclamat criticant-lo. Podríem deduir que aquests brots d'autodefensa en forma de barricades, foc i enfrontaments han estat engendrats per les forces de repressió, a fi i efecte de desprestigiar el moviment independentista titllant-lo de violent.

No caiguem en el parany. Renunciar a mantenir-nos quiets

mentre fan batusses pitjors encara que el 1r d'octubre de 2017, no significa treure'ls-hi el monopoli de la violència. Que no hem après de la capacitat malaltissa que tenen? Som conscients que tot, encara que immoral, brut i antidemocràtic, els hi està bé per evitar perdre el que consideren part d'«una grande y libre»? Per què hi ha qui compra el seu relat? I no m'estic referint a Mas, Tardà o Rufián, no... que la lleialtat d'aquests no mira cap a baix. Les persones que no entenc facin servir expressions descriptives del relat que ens han volgut imposar, no s'acomoden en la cadira d'un escó, sinó que integren la base d'on va sorgir i créixer aquest clam.

En una piulada vaig llegir que havíem passat, en poc més d'una setmana, d'ocupar l'aeroport a omplir de sabó una font. És aquest el gir? Va ser un mirall caminar fins al Prat i un retorn a la reivindicació amable i distesa fer bombolles? El múscul que pot lluir-se en una manifestació d'un milió de persones deixarà muts als qui analitzen l'èxit fent exercicis aritmètics? Si som vora 7,5 milions i estimen que 1 ens hem manifestat, hi haurà qui dirà que 6,5 estan en contra. 0 és que afirmacions absurdes com aquesta no fa ja massa temps que les sentim?

Per acabar-ho d'adobar, s'està estenent com una taca d'humitat què «això no va d'independència» entre no pocs independentistes i altres que diuen no ser-ho tot i anar-hi a manifestar-se. De debò? És que no és per raó de llibertat, democràcia, respecte, separació de poders i beneficiar-nos al nostre territori del pagament dels nostres impostos que volem la independència? No és per fer net d'una vegada i treure'ns de sobre el franquisme i la imposada monarquia que volem separar-nos? No és per no haver de defensar més el tarannà identitari, la llengua i la riquesa cultural, enfront de continuats atacs?

Cadascú de nosaltres pot contradir amb arguments els equidistants de «Hablamos? Parlem?», que ja han tornat a treure el cap vestits de blanc i que s'expressen, únicament,

quan veuen perillar que tot segueixi igual.

Cadascú de nosaltres pot explicar en el seu entorn més proper el que implica no defensar els drets i que els avanços s'han produït legislant en benefici de la societat i no pas contra ella.

La ministra Calvo afirma que no es pot parlar d'allò que no és legal i no ho recull la Constitució, obviant convenientment que anys enrere ni tan sols hagués pogut votar perquè, com a dona, no en tenia dret.

Hi ha qui diu que la nostra és «una revolució de panxa plena»... , ni de bon tros, com tampoc penso que continuï sent la dels somriures, ni estarem en condicions de repetir «ara és l'hora», fins a tenir sincronitzats els rellotges. Segons com, hem perdut, empresonats i exiliats, els líders als qui seguir tal qual seguíem. Amb tot, no el van iniciar ells el camí i tampoc van liderar travessar la frontera en el moment precís que hagués pogut convertir-nos en un estat propi.

És cert... ens vam anar cap a casa com si ja haguéssim conquerit i normalitzat tot el que s'havia de conquerir i normalitzar. Però és igualment cert que dos anys més tard, malgrat tornar a despertar el que semblava anestesiat, hi ha qui considerant-se independentista no va a les manifestacions, manté contractats els serveis amb les empreses de l'IBEX-35, llegeix gairebé només la premsa manipuladora i compra en establiments que col·laboren finançant el centralitzat sistema, o directament en formen part.

Ni cal fer-ho tot, ni és necessària la participació de tothom alhora per aconseguir-ho, però sí que enforteix que cadascú de nosaltres fem gestos més enllà del vot i prenguem part dins les pròpies possibilitats o no avançarem cap altre pam, passi el temps que passi.

A les manifestacions i concentracions ajudem entre tots a fer visible arreu del món el que ja tenim clar nosaltres i fora

comencen a reconèixer. Guanyem empaties i aconseguim fins i tot pronunciaments a favor nostre, però no treu que les accions individuals, senzilles i sense ni haver de sortir de casa, també són necessàries per assolir la plena sobirania. Fins que no la tinguem, «eixamplar la base» és i serà un mantra, donat que des del Tribunal Constitucional quan volen anul·len el que, per millorar, aprova el nostre Parlament, i la petitíssima part dels diners recaptats que gestiona el nostre govern és del tot insuficient.

Si pensem en la independència, si volem la independència... fem cas de la iniciativa engegada per Consum Estratègic, informem-nos, actuem el que puguem dins les nostres possibilitats i donem suport, amb fermesa, qui faci allò que no està al nostre abast. Cadascú de nosaltres pot ajudar a la seva manera aportant seguretat i solidesa, perquè cap enxaneta culminaria un castell sense la força, equilibri, valor i seny de tota la colla.